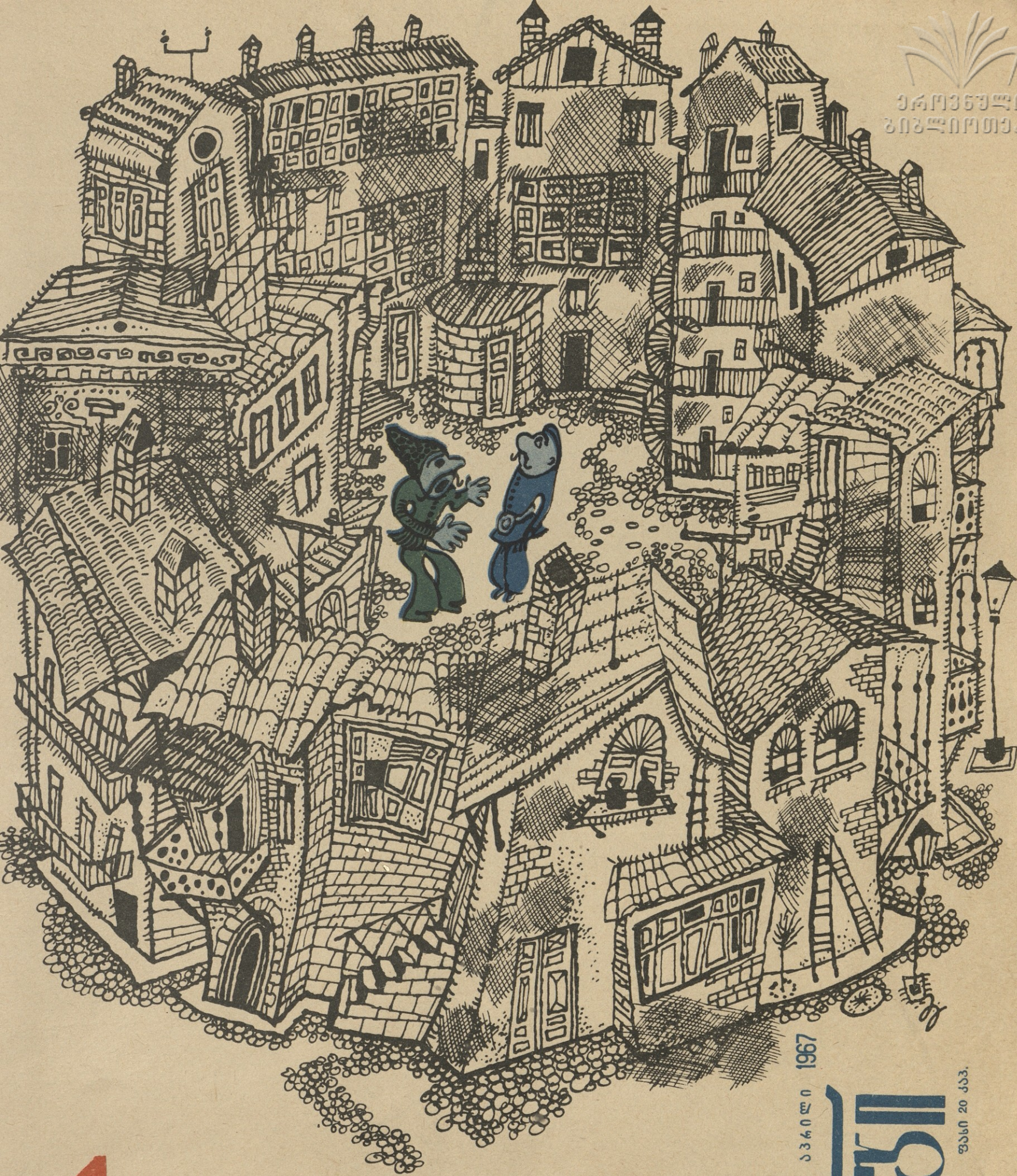

ქართული
ბიბლიოთეკა

№ 7 (1257) თბილისი, აპრილი 1967

საქსუ

გამოსვლის 44-ე წელი ფასი 20 კპ.

ახლა

— გინახავს ასეთი ხატებალა? ერთი საათია ჩემს სახლს დავემუშავებ და ვერ მივკვნივ!

საკრებულო

1966 წლის
11 თებერვალი

გეოგრაფიკული მონაცემების მიხედვით იმ-
ლება თბილისის შემოგარენში, კერძოდ
გლდანის კოოპერატიულ მაღაზიაში. გადა-
ცემულია გამყიდველად. დღისით და მზისით
დაურიდებლად ძარცვავს ხალხს. ასე გა-
ძარცვა შურნალ „ნიანგისა“ და „ოგონიო-
კის“ თანამშრომლები ა. წ. 16 მარტს. მან
12 მან. 10 კაპ. ღირებულ ფეხსაცმელში
(ბოტინკებში) მათ გადახდევინა 15 მან.
10 კაპიკი; სათამაშო მამალში — არტ.
145/1 (1184), რომლის ფასია 1 მან. 65
კაპიკი, გადახდევინა ნამდვილი მამლის
ფასი 1 მან. 90 კაპ., ბავშვის წინდებში —
არტ. 1350, რომელიც ღირდა 60 კაპიკი,
გადახდევინა მამაკაცის წინდების ფასი. —
1 მან. 90 კაპ.; იმპორტულ თოჯინაში, რო-
მელიც 7 მანეთი ღირს — 8 მანეთი. არ აღ-
მოჩნდა იმპორტული ფარდების ფაქტურა
და ასე ბრძანა... ალბათ ღირებულების აქვსო.
პქონდეს, ბატონო, მაგრამ ვიდრე გეწა-
დეს გაჯოხავენ, მოსახლეობას ვაფრთხი-
ლებთ, აღნიშნულ მიდამოებს მოერიდონ.

კანკაპა შენი. თრმოციოდე წლის სიმ-
პათიური გარეგნობის უსიმპათიო აფე-
რისტი (აფერა [ფრანგ. affaire საქ-
მე] — სახეფათო, ბნელი რამ წამოწყება
ადგილად ფულის მოკების, უკბად გამდიდ-
რების მიზნით; ყალბათბანდობა. აფერის-
ტი — აფერის ჩამდენი; ყალბათბანდი. იხ.
„უცხო სიტყვათა ლექსიკონი“).
ქენიამ, სააფერისტო ასპარეზზე გამოსული-
სთანავე, მიიჭია და ყალბაბიების ყურად-
ღება. ჯერ მ. ჯაჭვადი „დაბაბ“ და ჯაჭვ-
რი რეაქციის სისწრაფით განუკითხარა მო-
ღლები: როგორ დაეხმარებოდა, როგორ
მიადლებინებდა 26 კომისიის რაიონში ახალ
სამოთახიან ბინას, როგორ გაუფორმებდა
ორდერს და როგორ შეესახლებდა ნანატრ
ბინაში. ათასი მანეთი დასტყუა, მიიმალა
და მერე მერი ჯაჭვადი ჯაჭვით დასაბმელი
გახდა...

— სანამდე გინდა უბრალო ზეინკლად
იმუშაო? მე დაგაწინაურებ! მარტო დიდ
თანამდებობას გი არა, შენ ქენიანის ფეს-
ვებსაც გიშოვნი! — უთხრა ქენიანს უჩაგო
ბიჭიკო ამბარდნოვს და წინასწარ 70 მა-
ნეთი გამოართვა, დანარჩენი მერე იყოსო.
ამის შემდეგ ქენიან აფერისტი თბილისის
ფოსტის № 35 განყოფილებაში შევიდა
და მოქ. მ. ბოჭიკაშვილის კუთვნილი 184
მან. და 48 კაპიკი გამოიტანა.

რა მარჯვი ჭალი ყოფილა, როგორ მო-
ხერხაო, — ახლაც უკვირთ აღნიშნული
ფოსტის მუშაკებს.

აფერისტიული სიმწიფის პერიოდში მო-
უსწრო კანკაპას მილიციამ — კანონის კა-
კანათი დაუგო, საკადრისი საკენი დაუგა-
რა და, რანაირი ჩიტიც იყო, იმნაირ გალი-
აში ჩაიკეტა.

გაგაღვი იდრი. ხუთჯერ ნასამართ-
ლევი. მამრობითი სქესის მამალი აფე-
რისტი. თვითმარქვია (Самозванец). გრი-
შაშვილის ქ. № 61-ში ცხოვრობდა 60
წელს გადაცილებული იდრი და აფერის-
ტობით მდიდრდებოდა. „მე თქვენ ვინ

გვთნივართ? თბილისის № 2 უნივერსიტეტის
დირექტორი ვარ! რანაირი საჭონელიც გნე-
ბაგთ, იმას გიშოვნი! — უთხრა იდრიმ
გულუბრყვილო ე. კურუმბაგვას, ი. კეოლა-
სა და ე. თურაგოვს, უკბოურ ხალიჩებსა
და ლაბადებს შეპირდა, ბედ „რალა“ 300
მანეთი გამოართვა და „მივლინებაში“ წა-
ვიდა... მამასისხლად დაუჯდა მამედოვს
თავისი მორიგი აფერა: № 2 უნივერსიტეტის
მსცოდნე „დირექტორი“ ახლა 3 წლით უის
გარედან დაკვირვებულ თაგის „კაბინეტში“.

კოზირი ალმასი. პროფესიონალი უბ-
როფესიო, უთვისტომო პიროვნება, მა-
წანწალა (Бродяга). სინდისით და ნამუ-
სით თბოლი. „სა ც და მი დამ დეს, ი ქ
გამ ი თ ე ნ დ ე ს, ი ქ ი ყ თ ს ჩ ე მ ი
მი წ ა ს ა მ შ თ ბ ლ თ“, — იმეორებდა ბა-
რათაშვილის „მერანის“ სტრიქონს, ვირი-
ვით დაეხეტიებოდა თბილისის ქუჩებში და,
არც ვიშუშავებ, არც ჩავეწერებო, — ჯო-
რივით უკვილობდა. რამდენჯერ გააფ-
რთხილეს მილიციის ორგანოებმა, მაგრამ
კოზირი რისი კოზირი იყო! მასზე არაფერ-
მა გასჭრა. ერთ მშვენიერ დღეს მაგრად გა-
მოთვრა, ნაფთლუდის რკინიგზის კლუბში
დებოში ატყება და რკინიგზის რესტორანს
მიაშურა სამათხოვროდ. შვიციარმა ი. ალექ-
სანიაძემ მთვრალი მაწანწალა დარბაზში
არ შეიშვა. მაშინ გაჯავრდა კოზირი, კოზი-
რივით დაარტყა ჯოხი ალექსანიაძის და
„თაგი შუაზე გადაუჩიხა...“

არის ახლა გამოუსწორებელი მაწანწალა
და ხულიგანი ალექსი კოზირი შრომა-გას-
წორების კოლონიაში, 4 წელიწადი უჭი-
რავს ხელში კოზირივით და სინანულით ამ-
ბობს: „ოთხი წელიწადი! იცი,
მკითხველო, ეს ოთხი წელიწადი
წადი რა ოთხი წელიწადია?“

მართა პეტრეს ასული ივანოვა. პრო-
ფესიით — პროცენტებით ფულის გამ-
სესხებელი. ასპროცენტიაში მევასზე. ბალ-
ზაკის მგირის — გობსევის შთამომავა-
ლი. ცხოვრობდა ქ თბილისში, კოლექ-
ტივიზაციის ქ. № 5-ში (ახლაც იქ ცხოვ-
რობს) და პროცენტებით ასესხებდა ფულს.
თანხის დაკრძობების თვითურ კვირმას სისტი-
მატურად ორასი პროცენტით ასრულებდა.
300 მანეთი ასესხა მართამ ვერა დუბოვას
და იქვე დაატოვებინა ერთი თვის „პრო-
ცენტი“ — 30 მანეთი. დუბოვას მარტო
„პროცენტებში“ 240 მანეთი „ვალი“ დაუბ-
როვდა.

მართა პეტრეს ასულმა ივანე ხაუსტოვს
100 მანეთი ასესხა და 175 მანეთი აართვა.

მოკლედ საკმაოდ დაუჯროვდა მართას
„პურის ფული“. ადგა და დაპრესილი
„პროცენტები“ — 1014 მანეთი და 80
კაპიკი პირად ანგარიშზე უბროცედუროდ
შეიტანა შემნახველ სალაროში. მაგრამ
თქვენს მტერს, რაც მართას დაემარ-
თა: პასუხისგებაში მისცეს, მეგასწივობით
ნაშოვნი „პროცენტები“ გი „საწყალ მარ-
თას“ ისე ჩამოართვეს, რომ მისი ერთი
პროცენტიც არ დაუტოვეს.

ივანე შალვას კმ სუხიაშვილი. წვრილ-
მანი ქურდი. ბაცაცა. ხელწამკრავი.
ეკუთვნის იმ კატეგორიას ქურდებისა,
რომლებიც „დიდსა ეერ მოქალენ,
ხელად აქვს ხოცა ნადირთა
მცირეთა“. ერთხელაც გავიდა ივანე
„სანადიროდ“. ჯერ გაგლამაზდებოდა, თქვა
და თბილისის № 114 საპარაკმისეროში შე-
ვიდა წვერის გასაპარსად. გამოსვლისას,
გარდერობში დაკიდებული ჭალის „ბლუზ-
კა“ „გაასუხარა“ კალამაზებულმა სუნიამ-
ვილმა, რუბი მგლის მუხლი მოიბა და გა-
იქცა. დაიჭირეს. არ ვიცოდი, ქურდობაზე
თუ „სუსტი ზაკონი“ იყოთ, — იმართლა
თავი სუხიაშვილმა და მუხლი მოიდრიკა,
მაგრამ სისხლის საჩართლის კოდექსით ქუ-
რდობისთვის გათვალისწინებული მუხლი
მაინც არ აცდა.

სანიკ აბაშაშვილი. ხელობით — თავ-
ზეხელადებული მძღოლი. მოწოდებით —
ლოთი. ფიზიკურად — ჯანმრთელი. მუშა-
ობდა თბილისის საქალაქო საბჭოს აღმას-
კომის ჯანმრთელობის განყოფილების აგ-
ტობაში. ერთ დღეს „ვოლგაში“ ბენზინი
ჩაასხა, თვითონ ღვინო ჩაისხა და ჭალაქის
ქუჩებში გაინაჯარდა. „გასწვი, აიოლ-
გაო“, შეეწას სიჩქარე არ აქვს
სამძღვარი! — შესძახა და სირქარეს
მოუმატა... წვერთლის ქუჩაზე ფეხით მი-
მაჯალ ამოშ მანანაშაროვს „ვოლგით“ „შა-
ხი“ გამოუქცადა და სჯელა არ გააკეთებინა,
ისე „დაამამათა“...

ლოთი მძღოლი სამი წლით მოშორდა
ოჯახსა და სამსახურს, „მოაკლდა
სწორთა და მეგობარსა“.

**ანზორ სანადირაძე, რომან გუბუ-
ციძე.** — გადამბული ძმა-ბიჭები. ვა-
ნის რაიონის „რანდები“. „სახალხო“
ხულიგნები. (ხულიგანი [ინგ. hooli-
gan] — ადამიანი, რომელიც საზოგადოებ-
რივ წესრიგს არღვევს. იხ. „უცხო სიტ-
ყვათა ლექსიკონი“.)

განადირებული სანადირაძე ადრე ციხე-
ში იჯდა ხულიგნობისთვის, მაგრამ მაინც
არ მოიშალა დებოში ატყება და „შაგი
თვადლები“ ბრიალი. მოსწიფინდა
სანადირაძეს „ნადირის არიის“ სოლოდ შე-
სრულება და დუეტზე გადასვლა გადაწყვი-
ტა. დუეტისთვის „ძმა-ბიჭებში დაჩაგრუ-
ლი“ რომან გუგუციძე შეარჩია და საზო-
გადოებრივ საწყისებზე დაიწყო „ხულიგ-
ნური კონცერტების“ გამართვა; 1966 წლის
29 სექტემბერს ვანის სოფლის კოოპერატი-
ვის № 2 სასადილოში შევიდნენ, „კონცერ-
ტის“ პირველ განყოფილებაში კარგად გა-
ილქმნენ; მეორე განყოფილება გი მთლია-
ნად სამზარეულოს დაუთმეს: მზარეულო
ჩახუნაშვილის მივარდნენ, ჭურჭლოვობის
ჩახაჩუხი ატყებს, უდანაშაულო მზარეულს
ხალათი შემოახიეს, თავპირი დაუჩიხეს,
მაგრამ ჩიხში მოექცნენ ჩხუბისთაგები: იქ-
ვე დააპატიმრეს.

სასამართლომ „გაითვალისწინა“ სანა-
დირაძის „უმწიკლო წარსული“ და, რო-
გორც გამოყვდილ ხულიგანს, სამი წელი მი-
უსაჯა. მის გამოუყვდილ პარტნიორს, „პრაქ-
ტიკანტ“ გუგუციძეს გი ამჯერად ერთი წი-
ლი აკმარის.

თავი ბალიში ჩაგრე, მუხლები ნიკაპთან მივიტანე, საბანი წავიხურე და საკუთარ თავს კარგი ძილი შევუკეფე. გვერდზე ოთახში მესობელმა იბღაღლა და ერთხელ კიდევ გამახსენა თავისი არსებობა.

— ეს, ერთი მაგი გამაგდებინა აქედან და მეტი არაფერი მინდა, — გავიფიქრე გუნებაში, — აქედან კარებს გაგჭირი, იქიდან — დაგხურავ, ამას იქით გავიტან, იმას — აქეთ, ამას დაგაყუღებდი, იმას ავაყუღებდი.

— კი მაგრამ, იმას რას ეუბნები? — ჩამიდგა ჯიბრში ვიღაცა.

— იმას დედას ვუტყობ? როგორ? როგორ და... გავიდა ეზოში, უცებ ვიღაცას ზემოდან პიანინო გადმოუგარდა. „დედა, რა კაცი მოკვდა!“ — ვიკვილე მე.

— გაი, რა უნიჭოდ მოკალი! — ჩამჩურჩულა ვიღაცამ.

— რატომ?

— რატომ და, როდის იყო ფანჯრიდან პიანინო ევარდებოდათ? რომ გეთქვა აგური ან უთოო, კიდევ ხო!

— მაგაზე ადვილი რაა! ესე იგი, გავიდა ოთახიდან, ჩავიდა კიბეებზე, გავიდა ქუჩაში და ფანჯრიდან გადმოგარდნილი უთოთი გაგაგდებინე სული. ესეც ასე!

მადლიანად ამოვისუნთქე და ვეცი მესობლის ოთახს.

— პარკეტს ავყრი, იმ ძველ კარადებს გავყრი... — ბოროტო! — ამოვიმინა უთოთი მოკლულმა.

— გინახავს ასეთი? ეს კაცი ვერ მოვიცილებ!

დავიწყე ახალი, უფრო საიმედო ვარიანტის ჩაწყობა: ...დაიწყე ომი, წაიყვანეს ჯარში და პირველივე დღეს პირველივე ტყვიით განუტყუა სული.

— კი მაგრამ, ომი თუ დაიწყე, მესობლის ბინაზე ფიქრობ მაინც? — ისევ ჩამჩურჩულა ვიღაცამ.

ომი მეორე დღესვე დამთავრდა. ვინ გაიმარჯვა? ჩვენ! დადგა მშვიდობიანი დღეები, ნარინჯისფრად შევღებე კედლები, დავეცი „სრუსტალის“ ჭაღი, დაირეკა ზარი და...

— აეთრიე, კაცო, ზეზე! — იღრიალა ხმამ, — ადუქი, კაცო ზეზე!

რეტიანივით წამოვვარდი. ცოლი თვალებიდან ნაპერწკლებს ჰყრიდა:

— მიდი, შე კაცო, არ გესმის?! ვიღაცამ ჩამოიღო კარები!

ზარბაცით მივედი კარებთან, ჩხარაჩხურით დაგხსენი გასადებები, კარი ღრტოდ შევადე და ჩემი „მოკლული“ მესობელი არ დავინახე?

მან პირი ყურებამდე გახია და როხროხით მითხრა:

— სად ხარ, შე კაცო! კამპანია მაქვს, შენ თუ არა, აბა, ვინ უნდა იყოს ჩემთან? კარის მესობელი ხარ, ხომ გაგივია, კარგი მესობელი ძმას ჯობიაო.

მალე, ჩაკოსტუმ-ჩაპალსტუმებული, მის ბინაში ვიყავი.

ვიქეიფეთ, ვიმღერეთ, ვკოცნეთ და ვაქეთ ერთმანეთი გათენებამდე...

ნ.ხ. დ. ზარბაცის მიხედვით

— ექიმმა მითხრა, აურომიცინი გჭირდებაო.
— კარგი, თუ ძმა ხარ! ემ როგო წამალი იყოს, ავთიაში გაიყიდებოდა.

ბ. მ.

ბაღადა ბურთისა და მოყვისა

მოყვამ თქვა, ბუცშიშველამან:
თერთმეტნი შევკრებით ძმისანი,
მოვიწადინეთ, გაჰკვირდა
მინდორნი ტაშკენტისანი.
ბურთს ფეხი გავკარ, შე-ცა-ვძარ,
ძელნი ყოფილან ხისანი,
ვის არ სმენია ქებანი
ილიას კუთხურისანი...
ოქრობიჭობის დრო იყო,
დრონ იყვნენ მოგებისანი,
აქა იწყება ამბავი
იმ დიდი ფეხბურთისანი...

იარებოდა ეროსი
პირბადრი, ენამზიანი:
„ჩვენს გუნდს „ტორპედო“ შეჰბმია, —
გაჯავრებული ტიალი,
ჩვენთა — ფრთით, იმათ — ცენტრითა
ერთურთსა მისცეს ზიანი...
ბოლოს იმარჯვეს ქართველთა,
მათ მეტი ჰყავდათ ფხიანი,

ფინტი უფინტეს, დაფანტეს
დამცველნი ქერათმიანი,
დაატორპედეს „ტორპედო“,
გაუშვეს სირცხვილიანი...

ხან ვერცხლი, ხანაც ოქროი
ელანდებოდა მძინარსა,
არ გვანებებდა „ტორპედო“
ოქროს მედლების ტრფიასა...
ხანაც კაჩალინს ჰკოცნიდა.
კაცს — ნაცადსა და ჭკვიანსა,
კვლავ იგონებდა გაჭრასა
მესხის და მეტრეველისასა,
მათი დამჭერი ვინ იყო?
ვაი, დედასა მტრისასა!..
აი, ამ სიზმრებს ხედავდა,
გამოელვია მტირალსა...

ამის მეტს აღარ შეგაქებთ,
დღეს არ ხართ საქებარია,
სულ უკან-უკან მიდიხართ,
წყენა ვერ დაგვიფარია,

რომელ სისტემით თამაშობთ,
ღმერთმანი, საოცარია!
სხვის კარს ეკრძალებით, თავადაც
ველარ დაგიცავთ კარია,
სტადიონიდან ვბრუნდებით
მკვდარი, ან ცოცხალ-მკვდარია,
ორი წელია, თქვენს ხელში,
ორჯერ არ გავვისხარია...
ხან იფიქრებდა: უბურთოდ
გაწვრთნა ვინა თქვა გუნდისა?...
მეყო ამდენი ჩამოთვლა
აუგისა და ძვირისა,
იქნებ, მოსკოვის „ტორპედო“
ჩემზე მწარედა სტირისა,
წავიდე, მეც იქ მივიდე,
სამძიმარ ვუთხრა ჭირისა,
ისიც მიაშობს თავისას —
ვინ როგორ გააგულისა,
მოსკოვსაც დარდი ექნების
იმ მედლებდაკარგულისა.

ზაზა კაციაშვილი.

რუსთაველი პროსავერსი

(სტეგოგრაფული ჩანაწერი)

ჩვენ ი მინაია, შამინალოლის არ დღეკარითი ქართული რის სიწმინდე „ლესიკური ნიჭიერების“ და ვაგაფი რუსთაველის პროსავერსი გართული დალოცვის სტერტირ-გაფილი ჩანაწერი:

— ბრუნ, სიმონ! წუხელ სად ათიფი, სადამის გამწიფილი და, ვაგაფი თუნირ დღესი არ იყო?

— თუნირ დღესიშენი ან ვინა? პრეოდს გიგა მანკა დადარა? ტარე მანკა, ნიჭიერი უღარიკე!

— მორი მანკა... თუნირის მანკის ჩუგლი სად სტერდა?

— ი, ი, ბაი მანკა, რა წესი რომელი თუნირ ატონია, ჩიუი?

— მან რომინა?

— თუნირ, ტო, ვაგაფა!

— თუნირ, კინადი არ ავირე, სუნირ ვე ვლი მანია უკვე მანკის დალოცვი იყო, ჩიუი დალოცვი?

— მანამინა ჩაწყო მღაბელი ტრინი?

— სალო, ჩემმა შუქი, მუგერი იყო?

— მე, ანია, აღფრდა, მიღარა მანკისთა, შუკო, ვალერია, ვერა... ვაგაფი, ვეფლა, რა ირადი დრო ვაგაფი, ვეფლა იყო, წიქწუნი, ახლო...?

— ერის მოუხანსე, ტარე ვინევა ვუქ მე და თამაზი ვერანოლოლი, მუქ მე მანკიდა, თამაზი... ლოქო... დღე, სიძოღე დღისიერა ვეგაფიკარტატი.

— ვუქ ჩუი თუნი, ვინევი კი არა ვარ!

— მუგერი ამ აურია თავისე-მურად?

— ვერე როგორი? ან რა უღობი ვარანდა? აფიქრი... მანკისთაისს ვარანდა? თუნირ თუი აქეს მთავრული რა-ღაფი? ვუქ მანკი ვარევა, აგვირ-ანდა, სულ ვინებოდა, ვუქ ვე-ღა-არია... ატონია, მე და მანკისთაიმ ღრვის მოუყვარე!

— ამბობის ვინევა, მავის წყვე-ნა არად არა ღირს, ვახსოვს, თუ-ტორანში რა მუხური ჩაადრე მანკი-ნე ვარანდაში მოუყვარია, მიზის მან-ღაფი აქეს.

— მოხალე შამაის ვეფლა, ვინე იქ ვოყვი, თუნირის დედამეფელმა ღაგვასტერი, აი, ლურია რომ ქეია, ვეფლა ვერე ვინევა, ჩიუიკანია.

— თუნი, თუნი! მავის იმამისე ქე-რდა საწე, ერთი ტკიათა, პრადტირ ფინიბოშია აქეს, ვილაც მასტრტინი ვინეწ უღი იყის.

— მუქ?

— მუქ ვაყვირა ვემოხე ახლა ამამამ დღის, მოხალე ვინ რომ არის, ვვარი დაბოყვად, ვინამა ზოგინე-შე.

— ვაგიფანო საწეში? ჩამოლი შამაის, კრუიჩე ჩვენები იყვინა:

— მავითომ?

— ჩემმა შუქი.

— მოვლა, ჩამო, მამ, ბორკინი დაღლილი, ჭეუი იყვინი!

— რადე არ მუგასტა ბორკინი, თანე იმ ცამეფილელის ვალი მატეს, პირიფ, ახლა იმამთი ღაფიფ?

— მამ, მე წავეფლა...

— ხი, მართლა: შამაის რომ წა-ვალთ, ვალტრას უნდა ვეფლებოთ.

— ვეწეფე აიფევა.

— ვიჭრებეს ვინ ვიტანს.

— თქი მამ! მავი!

— მავი, მავი.

— მუქ ვაყვირა ვემოხე ახლა ამამამ დღის, მოხალე ვინ რომ არის, ვვარი დაბოყვად, ვინამა ზოგინე-შე.

— ვაგიფანო საწეში? ჩამოლი შამაის, კრუიჩე ჩვენები იყვინა:

— მავითომ?

— ჩემმა შუქი.

— მოვლა, ჩამო, მამ, ბორკინი დაღლილი, ჭეუი იყვინი!

— რადე არ მუგასტა ბორკინი, თანე იმ ცამეფილელის ვალი მატეს, პირიფ, ახლა იმამთი ღაფიფ?

— მამ, მე წავეფლა...

— ხი, მართლა: შამაის რომ წა-ვალთ, ვალტრას უნდა ვეფლებოთ.

— ვეწეფე აიფევა.

— ვიჭრებეს ვინ ვიტანს.

— თქი მამ! მავი!

— მავი, მავი.

— მუქ ვაყვირა ვემოხე ახლა ამამამ დღის, მოხალე ვინ რომ არის, ვვარი დაბოყვად, ვინამა ზოგინე-შე.

— ვაგიფანო საწეში? ჩამოლი შამაის, კრუიჩე ჩვენები იყვინა:

— მავითომ?

— ჩემმა შუქი.

— მოვლა, ჩამო, მამ, ბორკინი დაღლილი, ჭეუი იყვინი!

— რადე არ მუგასტა ბორკინი, თანე იმ ცამეფილელის ვალი მატეს, პირიფ, ახლა იმამთი ღაფიფ?

— მამ, მე წავეფლა...

— ხი, მართლა: შამაის რომ წა-ვალთ, ვალტრას უნდა ვეფლებოთ.

— ვეწეფე აიფევა.

— ვიჭრებეს ვინ ვიტანს.

— თქი მამ! მავი!

— მავი, მავი.

— სპირტი...

— ღმერთმა კახურს!

საზღვრი დაზღვრა

სუბიკვი ხეობრვა

ჩემი კარის მეზობელი — პრაყოფი დაბინდია ვენიდა და ნინადრე, მაგრამ მთელი მისი დღე და მოსწრება ტყე ახლოს არ გაქაჩივდა და არც მისამ სალოზე წიქე ახლოს აფიქრებდა უნახევი.

მათა თუ ასე, პრაყოფის ქუჩის მანე მინადრესე ცხობა, მინადრესე კი — ვერა.

ოცი წლის მეზობლები ერთი თუი ერისმეფიანს სარკით ენა ვერ ეამბრახვი, სასაფიროდ ვერფიქრი, საყუბნო და საწარაფრული ვეგვეს საფირო ასე რომ, იფიქრული მეზობლობა ვეგვეს. პრაყოფის მეუღლე — ქალბატონ მარუთის ხომ კატეპი ვერ დაეადება ვანა, ჩემსად არეფი ვეგვეს, სხვა რომ არ იყის, უმეფიდა ცოლის ვეგვეს.

პრაყოფის ვუზი ვამბრუნა და ქალბატონ მარუ-საბა მახალი ვრთია:

— სად ხარ, შე ვაგაფ, აქამე? — ვფირის მეფ-ლი ვრის ვახარად, — ამფიჩი დღილითი ქამაია ჩადნა წყაქლი!

— მიმდე, სულაქი! ამიღი, ვენავეფი, ჩინი რამა ვაყავი!

და ეს მამინ, როცა მიმბოღობას ქანქილელე მთა ძალე ქანქილელე თაქვი არა აქეს.

ერთ დღეს ეს ძალე უმეფილელი დაეაყრა, ქალბატონ მარუთის რომ ქეთილი, ვილაც უნდა-სომ მიზანა, შე კი ჩემი მეუღლისა უფრო მეგვას: თაქი ურედა იმ უმეფიშენამ.

როგორღე დაძაბულ ვადიდა ვერი, თითქოს მატრია პრაყოფის თოფის დეფისი სენი იფი, ჩო-მეფი ვინი ვანი დად მუეზალი აჟღად ასეფი-ქულად... და მიზდა ის, ჩინიფი დეფისიეთი მეშინდა: საღიბრეში, საწეშიმან დაბრძენულს, ვარებეს ბალნეოტორული მეუღლე მეშინდა.

— პრაყოფი იმ ძალე მოიფინა! — შე-მიმბოღა საწეფლი!

— მუქ რა მიზდა, შე კოლო, რას ვიღლის?

— ვენაგვას! — ვაქიუმბადა დღისა.

— ვერაღვლებას შე მუამეფი, ძალდაყვი არ ჩა-აქლი!

— იგი, რა ქეგვა?

ანაზღად საწარაფრულიან მარუთის აღერისიანი ხმა მიმან:

— დიანა, მიდი აქ, შე სასაფირო! ასა, ხელე!

— ახლა რაღის ტყე? — დამეფიდა დიანამ და იატაკის საწმინდე ვიხს წყანდა.

— კი მანა, რა უნდა ვინც ახლა მე?

— როგორ თუ რა? ტუნირადე ვახია ანეფლა ვა-ჩიუიწმინდე თაქი? ვანამი!

— მიმეჩი ძალე! — დამეწე მისი კანკალით, — ძალთან ვარე ძალეა სხამაოტორი...

— კი, ვარე ძალე! — დამეწეწე მარუთა.

— მაგრამ სალო, სალო რა... — ოფანე სომ-ხნევე მოვიყიფე მე.

— პო, სახელი ვიტა უმეფილელი კი ქეგვა, მავ-რამ... — შეწამეფიანა პრაყოფი და მეუღლეს ვა-დავდა, — რას იზამ!

— რომ ვადავებრე მე.

— ვგანა, ვუქ ვაგვებს, უმეფილი!

— რავეფი მეფისი სალო რომ იფის? მავალიდა, დიანა!

— საწეშიმან ქალბატონი მარუთა მავრია: რას მინა-ჩინი, ჩემი პრაყოფის ცოლს ვაგაღანდღივებს თაქი!

და მუეფილელითი ვამოყრენდი. დანა პირს ამ მიზინდა, უკვე ერისა ვიჭრეს ვამოვლა: მავიერ-დან ვემინდილი კატეპი ვამოვლა და ვაქე-რე ფეგაყრეთი დამეწე. ვუზი, საწამევე ვუკონა, ჩემი თუახის დამეწევის მოგაკი თვლი.

— დიანა! — ვაგაგვ წეგად.

ძალემა ურევი არ მომეგვარა.

დიანა! — ვაგეწეფე და ცემოვინი კატეპტის საწერი ვეფიშინა, თაქი აქისა და ვამოხევა... მალე-კრების! მანამან ვანასწილელე კატეპი ვაგევე-და და ვაგაგვულე ტრამეისი ვეგაგვდა. სობარელი (ის ვეციფე, მაგრამ ვი, ამ სისარულს, სახელი დაბ-რეუბულს, დიანა ვუზი დაბარებულეთი მეუღლე) — მოვლად ამ ძალეშიფილს! — ვუციფე და მა-რილა მოხალდადე ვაგეწეფე, მაგრამ იფე პრაყოფის-

ანაზღად საწარაფრულიან მარუთის აღერისიანი ხმა მიმან:

— დიანა, მიდი აქ, შე სასაფირო! ასა, ხელე!

— ახლა რაღის ტყე? — დამეფიდა დიანამ და იატაკის საწმინდე ვიხს წყანდა.

— კი მანა, რა უნდა ვინც ახლა მე?

— როგორ თუ რა? ტუნირადე ვახია ანეფლა ვა-ჩიუიწმინდე თაქი? ვანამი!

— მიმეჩი ძალე! — დამეწე მისი კანკალით, — ძალთან ვარე ძალეა სხამაოტორი...

— კი, ვარე ძალე! — დამეწეწე მარუთა.

— მაგრამ სალო, სალო რა... — ოფანე სომ-ხნევე მოვიყიფე მე.

— პო, სახელი ვიტა უმეფილელი კი ქეგვა, მავ-რამ... — შეწამეფიანა პრაყოფი და მეუღლეს ვა-დავდა, — რას იზამ!

— რომ ვადავებრე მე.

— ვგანა, ვუქ ვაგვებს, უმეფილი!

— რავეფი მეფისი სალო რომ იფის? მავალიდა, დიანა!

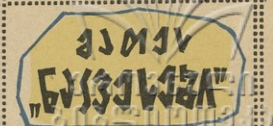
— საწეშიმან ქალბატონი მარუთა მავრია: რას მინა-ჩინი, ჩემი პრაყოფის ცოლს ვაგაღანდღივებს თაქი!

და მუეფილელითი ვამოყრენდი. დანა პირს ამ მიზინდა, უკვე ერისა ვიჭრეს ვამოვლა: მავიერ-დან ვემინდილი კატეპი ვამოვლა და ვაქე-რე ფეგაყრეთი დამეწე. ვუზი, საწამევე ვუკონა, ჩემი თუახის დამეწევის მოგაკი თვლი.

— დიანა! — ვაგაგვ წეგად.

ძალემა ურევი არ მომეგვარა.

დიანა! — ვაგეწეფე და ცემოვინი კატეპტის საწერი ვეფიშინა, თაქი აქისა და ვამოხევა... მალე-კრების! მანამან ვანასწილელე კატეპი ვაგევე-და და ვაგაგვულე ტრამეისი ვეგაგვდა. სობარელი (ის ვეციფე, მაგრამ ვი, ამ სისარულს, სახელი დაბ-რეუბულს, დიანა ვუზი დაბარებულეთი მეუღლე) — მოვლად ამ ძალეშიფილს! — ვუციფე და მა-რილა მოხალდადე ვაგეწეფე, მაგრამ იფე პრაყოფის-

„მასლო უნდა მწიფე ქაიო, გემო არ აქეს მკეცხებასა.“
„პარეფე ვაგვას პურისი ყანა დეტრადე დათესა.“

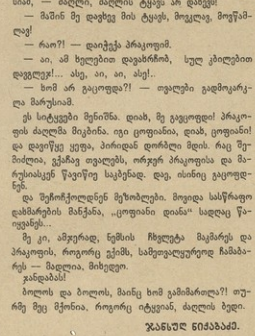
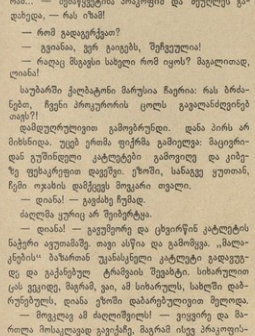
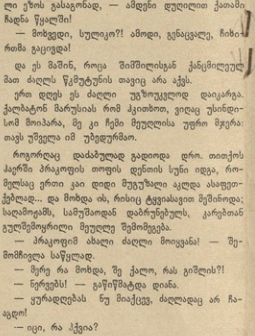
„მასლო უნდა მწიფე ქაიო, გემო არ აქეს მკეცხებასა.“
„პარეფე ვაგვას პურისი ყანა დეტრადე დათესა.“

თავს არ იცლავს დილი შრომით და არც დღეს ათესას, წითელი მეგრა „ნავეცხები“, არ მოუწედა რეა თვისა.

მერე განა, დაუწუნეს? ითხოვე კილდე აქესა, დათუბულს ვაგევე ვეგინად, ვაგევესა და ვაგევესა.

გინებოთა ვეფლას, მის მოყეთეს — ახლობელს თუ ნათესავს, სინამ მავრად ავეწეწეწინე, მიეშველეო მათესა!

აიმი გომოლამი

— ერთი ვავაილი — ერთი ვანეში...
— ვავაილითი ვავაილავი ვარათი ციფინიეთ ვავაილითი ვანე!

— პატრიცხეული პრეფისიერი თხანე თუ იმით, როდის დავიბადა რუსთაველი?

— არა.

— სად დავიბადე, იმით?

— არა.

— როდის ვარდებივარა, იმით?

— არა.

— ანა, მამ რაში მიზინა თრინა?

— პატრიცხეული პრეფისიერი თხანე თუ იმით, როდის დავიბადა რუსთაველი?

— არა.

— სად დავიბადე, იმით?

— არა.

— როდის ვარდებივარა, იმით?

— არა.

— ანა, მამ რაში მიზინა თრინა?

— გაიხანით, ჩვენი სული მზარბული!

საქმის ფაქტობრივი

ბაილანდის ცენტრალური ნაწილის პოლიციამ იქ განლაგებულ აშშ სამხედრო ნაწილს შევეუბნებინათ სთხოვა, რათა ტყვიამფრქვევებით შეიარაღებულ 20 ბანდიტს გამოდევნებოდა. საქმე იმაშია, რომ ბანდიტებმა ფერმიდან 122 ხარი გაიტაცეს, მერე მოაგონდათ ანდაზა: „ნემის ქურდი და აქლემის ქურდი ორივე ქურდიაო“ და ქურდობა რომ არ დაბრალდებოდათ, სამი სბილოც გააუოლეს ხელს.

საათი გახდა. იყო ამ შეჯიბრებაში ერთი მეტად არასასიამოვნო გარემოება: კონკურსის პირობების მიხედვით, მასში მონაწილეს ერთი წუთითაც არ უნდა შეეწყვიტა დაკვრა, მაშინაც კი, როდესაც ქამდა, იპარსავდა თუ სხვა აუცილებელი საქმით იყო დაკავებული.

რეპატიული თვითმფრინავების დაბლა ფრენით შეწუხებულმა ხელმეფე ვინტერმა (გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკა) მათი თავიდან მოცილების ორიგინალური ხერხი გამოიგონა: ევოში დადგა კატაპულტის მსგავსი იარაღი და თვითმფრინავებს კარტოფილები დაუშინა. ცნობილი არ არის, მოახერხა თუ არა რომელიმე თვითმფრინავის დაზიანება, მაგრამ აეროდრომიდან დეღეგაცია ნამდვილად ეწვია და თვითმფრინავების მალა ფრენა აღუთქვეს.

ბოკიოს ზოპარკში ერთი მეტად უცნაური წესი შემოიღეს. იქ მხეცები თავისუფლად დასეირნობენ მათთვის გამოყოფილ ტერიტორიაზე, ხოლო მნახველები სპეციალური, დაჯავშნული, ავტობუსებით დადიან მათ სანახავად აფრიკის ახალგაზრდა ლომს — პამ-პამს ძალიან მოსწონს ახალი წესები, მხოლოდ განცვიფრებულია ადამიანების არასტუმართმოყვარეობით: მას ავტობუსის კარს არ უღებენ და აიძულებენ ღონეს მიმართოს.

ორი ბრვე პოლიციელი იცავდა ცნობილ ინგლისელ მსახიობს სიუ ლოიდს, როდესაც იგი ფოტორეპორტიორების წინაშე წარსდგა. საქმე იმაშია, რომ ლოიდს ათასი ფუნტი სტერლინგის ღირებულების, ფულებისაგან შეკერილი კაბა ეცვა.

მრთი ცნობილი საზღვარგარეთელი კინომსახიობი და რეჟისორი ტურისტებს ქუჩაზე უსაფრთხოდ გადასვლის შემდეგ წესებს სთავაზობს:

„იტალიაში ქუჩაზე გადადით რომელიმე ქერათმიან გოგონასთან ხელგაყრილი, ინგლისში — აუცილებლად იყოლიეთ ჭიჭიანი ძაღლი, ამერიკის შეერთებულ შტატებში გადადით არა ნაკლებ სამი ბავშვის თანხლებით, გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში — ჩაიცვით გენერლის მუნდირი, ხოლო საფრანგეთში, თუ გასურთ სიცოცხლე შეინარჩუნოთ, ხერხოდ ნუ გადახვალთ ქუჩაზე!“

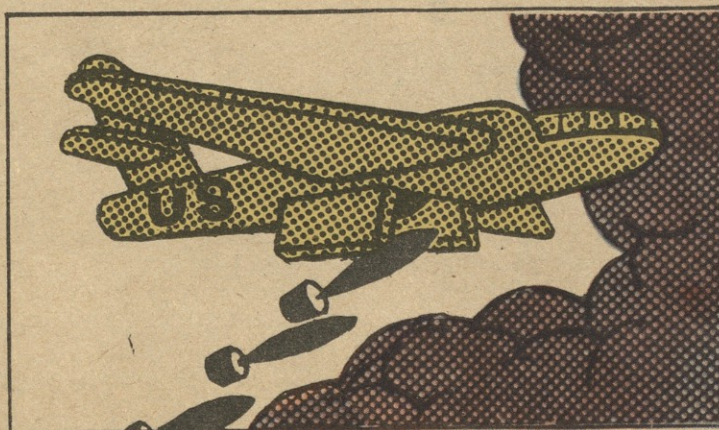
ოცდაათი წლის წინათ ინდოეთის ქალაქ აგარში ასტროლოგმა ბავშვს უწინასწარმეტყველა: „შენ ბრწყინვალე კარიერა გელის, გექნება თვალსაჩინო პოსტო, შენს ირგვლივ მოფუსფუსე ხალხთან შედარებით საკმაოდ ამაღლებები. ყველაზე მდიდრებიც კი შენი ხელის ერთ მოძრაობას დაემორჩილებიან!“

აღსრულდა მოხუცი ასტროლოგის წინასწარმეტყველება: ბავშვი პოლიციელი გამოვიდა და მას ქუჩაში მოძრაობის ყველაზე პასუხსაგები უბნის რეგულირება მიანდეს.

ინგლისის ძირბავარდნილი სანძვარი როდუზიაში.

„ახალი ვარსკვლავების“ კვინტეტის წევრმა გადაწყვიტა თავისი საყვარელი ინსტრუმენტით ვიტარაზე განუწყვეტელი დაკვრის რეკორდი მოეხსნა. მან ეს ბრწყინვალედ მოახერხა და თავის მეტოქეს 76 საათით აჯობა. ახალი რეკორდი 176

ვიეტნამთან მშვიდობიანი მოლაპარაკებების დიაკრი კამერიკულად.

ბარათები ნიანგს

ნ. ა. კანდელაკის

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გვიშველე, ნიანგო!

დიღმის მასივის მეორე კვარტალის მე-6-ბ კორპუსის ლიფტები აგერ ერთი წელი იქნება, რაც გაგვებუტნენ და ყოველგვარი ურთიერთობა გაწყვიტეს მცხოვრებლებთან. უწყლობას, უსინათლობას, უგაზობასა და სანტექნიკის დაზიანებას საკუთარი ძალებით როგორღაც კიდევ ვუმკლავდებით, მაგრამ ლიფტის შექმნა ვერაფრით მოვახერხეთ.

გვიშველე, გვიშველე ლიფტი, ან ალბური კლუბი გაგვიხსენი, თორემ ზედა სართულის მცხოვრებთ ინფარქტი ხელში გვიჭირავს და მალე ვეღარაფერი გვიშველის.

ლიფტდანიბრებულების ოჯახებაი

ჩამო ნიანგო!

თვალის დაფსებია იმათ, ვინც ჩვენ ასეთ დღეში ჩაგვადლო: წელიწადში 360 დღეა და თბილისის ლისის ქუჩა № 13 და № 13-ა სახლებში 600-ჯერ მაინც გამოითიშება ხოლმე დენი და წვედიადი მოიცავს ჩვენს უბანს.

დაგვებმარე როგორმე, და თუ თელასთან ვერას გახდები, წვიმიან ამინდში ნიაღვარზე მომუშავე ელექტროსადგური მაინც აგვიგე!

ჩამარალა ტოკიავილი

კამო ნიანგო!

ვღაპართი ონკანებთან და ველით ნავთლულის დასახლების მე-7 ქუჩის მცხოვრებნი. როდის მოიღებს მოწყალებას 26 კომისრის სახელობის რაიონის წყალსადენის მე-9 კანტორა და წყალს გვაღირსებს.

დედაშვილობას, ბეგრს არ გთხოვთ, მაგრამ, იქნებ მოგვიხერხო და კვირიდან კვირამდე კი არა, დღეში ერთხელ, ერთი საათით მაინც მოგვასმენინო ჩვენს ონკანებში წყლის ჩხრიალი.

წყალუნახავილი

კატივცემულო ნიანგო!

ფულიც ჩვენი იყო და შრომაც, როცა წყალი გამოგვეყვდა სოფელ ქვიშხეთის კოშკის უბნის მცხოვრებლებს. ახლა კი ფურნის მესვეურებმა წყალი გადაგვიკეტეს და თანაც სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარეს გადააბრალეს ყველაფერი. იქნებ ეს ასეც არის, მაგრამ ჩვენ დღემდე ვერ მივალწიეთ სიმართლეს.

გვიშველე ნიანგო! დაგვებმარე, თორემ რა თავში ვიხლით ფურნეს და იქ გამომცხვარ პურს, თუ ლუკმა ყელზე დაგვადგა და უწყლოდ დავიხრჩვიეთ?!

ხახამურალა კოშკელი.

კვირფასო ნიანგო!

პართი ყელამდე ტალახში. სუფთად გავლა გვენატრება. თხრილებსა და ორმოებზე ხტომით გულ-მუცელი ჩაგვენგრავ. № 41 ავტობუსი შეგვიცვალეთ ყველგანმავლით, იქნებ დოლიდის ქუჩის ბოლომდე როგორმე ამოაღწიოს.

დოლიდისა და მისი ახლომახლო ქუჩების მცხოვრებთა სახელით.

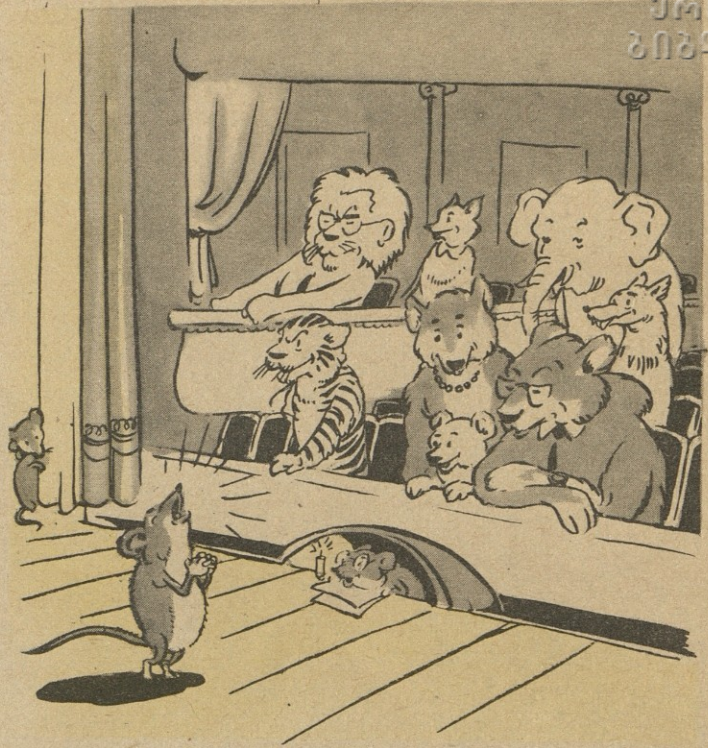
ტახო ტალახავილი.

საშპარელო ნიანგო!

ვღაპართი გაჩერებაზე და სუსხი ძვალსა და რბილში გვატანს. ველით 8-ა ნომერ ავტობუსს... ველით და ლოდინში გველევს სული. მეორე სამგზავრო გარაჟის დირექტორი კი ყურსაც არ იპარტყუნებს და თავს იმით იმართლებს, რომ მძღოლებს არ სურთ ამ მარშრუტზე სიარული და ძალას ხომ ვერ დავატანო.

გვიშველე, შენი ჭირიმე! ან თბილისი გადაიტანე სადგურ ლილოში, ან სადგური ლილო — თბილისში, თორემ 9 საათზე სამსახურში რომ გამოვცხადდეთ, ერთი დღით ადრე უნდა გამოვიდეთ გაჩერებაზე.

სადგურ ლილოში მოსამსახურე თბილისელები.

ნადირის არია

ნ. ა. კანდელაკის

— კაცო, ყოველ წელიწადს კაქა ვაშენოთ ტყე?

1
1967

67-253

ИНДЕКС 76317

უნიონი

— ვინაშაჲს ანეთი ხათაბალა? ერთი საათითა ჩემს სახლს დაგვამს და ვერ მიპოვებია!

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

